

El PSOE sotmet, el PSC calla

«Els militants del PSC ja van demostrar quan van votar en contra de la possibilitat de fer Rajoy president que no estaven disposats a sotmetre's davant d'ingerències alienes. Ara fa falta que els seus dirigents alcin la veu»

Les darreres declaracions de Mario Jiménez, portaveu de la gestora del PSOE, afirmant que els socialistes espanyols haurien de tenir dret de veto sobre les aliances (<http://www.naciodigital.cat/noticia/122747/psoe/reclama/tenir/dret/veto/sobre/coalicions/eleccionals/psc>) del PSC al Parlament i als ajuntaments han passat relativament desapercibudes. Això potser ha succeït pel període semivacacional en el que estem i potser també perquè, des que Pedro Sanchez va ser expulsat de la secretaria general del PSOE i el partit es va abstenir en la investidura de Mariano Rajoy, els socialistes catalans no han deixat de rebre per totes bandes i sota tots els pretextos per part dels nous inquilins de Ferraz.

Malgrat aquest nou exemple d'ingerència del PSOE sobre l'autonomia del PSC que, recordem-ho, són partits orgànicament diferents, potser per no tirar més llenya al foc, potser pel període en el que estem, el PSC ha romàs fins al moment callat. Immerses probablement les dues formacions en un període de negociació i redefinició de les seves relacions, es podria considerar prudent per part del PSC mantenir-se callat davant de les provocacions d'una colla de piròmans que no deixen d'atiar el foc.

No podem oblidar la situació en què es troba el PSC (i el PSOE!) ni d'on ve. Fins l'any 2011 el PSC havia aconseguit guanyar totes les eleccions generals a Catalunya i, fins i tot, el 1999 i el 2003 els socialistes liderats per Pasqual Maragall van aconseguir guanyar en nombre de vots en les eleccions al Parlament. Des d'aleshores, i en bona part a causa de l'aflorament de l'independentisme a Catalunya, el partit ha experimentat una forta davallada que l'ha portat a ser la quarta força a les eleccions espanyoles i la tercera en els comicis al Parlament.

Amb aquesta davallada, les enquestes ens mostren clarament com el votant actual del PSC està marcadament envellit, i respon a un perfil sociològic eminentment castellanoparlant i molt focalitzat a la conurbació de Barcelona. I tot i que la formació sembla que a hores d'ara a Catalunya ha aconseguit parar la sagnia, el cert és que està molt lluny de la centralitat política que havia ocupat fa ben pocs anys. Si el PSC vol recuperar aquest espai perdut (que, paradoxalment, ocupa almenys en part una formació marcadament més espanyolista com és Ciutadans) haurà de recuperar la seva veu i fer-se valer com a organització independent que és. Els militants del PSC ja van demostrar quan van votar en contra de la possibilitat de fer Rajoy president en el seu darrer consell nacional que no estaven disposats a sotmetre's davant d'ingerències alienes. Ara fa falta que els seus dirigents polítics alcin la veu i es comportin com a partit que són. Això o que carreguin amb les conseqüències d'anar esdevenint cada dia més insignificants en la política catalana.